

[Jefsen Christensen.]

nærmelse. Jeg kan for mit personlige Vedkommende med Glæde slutte mig til dette Forslag, ikke mindst i en Tid som denne, hvor de økonomiske Vanskeligheder paa saa mange Maader taarner sig op, og hvor hvert enkelt Land i al Almindelighed ellers er optaget af paa egoistisk Maade at søge ved særlige Foranstaltninger at bjærge sig, selv om det tidt og mange Gange kun er for Dagen og Vejen, det sker. Jeg mener, at denne økonomiske Tilnærmelse og Forsøget paa ved at slutte sig sammen ikke blot at søge at afværge, hvad der kan møde disse Lande udefra, men ogsaa at virke paa det økonomiske Omraade saaledes, at man ikke lægger hinanden Hindringer i Vejen, ved de Foranstaltninger, man træffer, er et Skridt i den rigtige Retning, et Skridt, der ogsaa i nogen Grad kan hilse med Glæde fra Danmarks Side, naar vi tænker paa de senere Aars Begivenheder og paa, hvad de smaa Stater har budt hinanden i Retning af ikke altid at være agtpaa-givende overfor, hvilke Virkninger de Traktater, man afsluttede med andre Lande, kunde faa for Nabolandene. Jeg kan for mit Vedkommende hilse med Glæde de Bestræbelser, der her udfoldes, og mener, at de Lande, som her har sluttet sig sammen, netop har økonomiske Interesser liggende saa stærkt paa Linie med hinanden, at det er forstaaeligt og glædeligt, hvad der her er sket.

Med disse Ord vil jeg gerne anbefale Forslaget til Fremme her i Tinget.

Lewinsky: Den foreliggende Konvention har jo vundet Tilslutning fra alle Partier i Folketinget, og jeg kan gratulere den højtærede Udenrigsminister til, at han altsaa herved har faaet, kan jeg sige, hele Folkets Tilslutning til den Fremgangsmaade, som der er arbejdet efter ved denne Konventions Gennemførelse. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale, at vi ogsaa her i Tinget giver Forslaget vor Tilslutning, og anbefaler Konventionen til Vedtagelse.

Schovelin: Da vi sidst drøftede toldpolitiske Spørgsmaal her i Tinget, var det jo den store Toldvaabenhvilekonvention, vi talte om. Nu er den jo stedt til Hvile, og man kan i Sandhed sige, at det var nok værd, at Danmark hæsblæsende meldte sig til Deltagelse i den Fiasko, som denne Sag har været. Man maa i det hele sige, at medens Forhandlingerne om Toldvaabenhvilekonventionen har staaet paa, er der blevet luftet godt ud i alle gamle

Frihandelsteorier; Kosten har været omkring i alle Kroge, hvor der endnu hang lidt Frihandelsspindelvæv. Under disse Forhold var det jo mærkeligt at se, hvorledes nede i Genève de eneste, der syntes for Alvor at være hjertegrebne af, hvad der var sket, var de danske delegerede.

I Sammenligning med denne Konvention, der altsaa gik en saa vældig Fiasko i Møde, er dette lille Forslag her — som ogsaa den højtærede Udenrigsminister pegede paa — forholdsvis beskedent og uskyldigt. Jeg kunde fristes til at sige om det med et fransk Ord, at:

„tout n'est que vent, que fumée — pour mieux dire: ce n'est rien“.

Rien i Ordets egentligste Forstand, intet, er det jo ikke, for der er et vældigt Apparat, som jeg ser; der er mange Paragraffer, mange Sammenkomster af højtidelige Gesandter o. s. v. Men man maa egentlig være en Prinsesse paa Ærten for at kunne finde Ærten nedenunder denne store Dyngge af Dyner og Vattæpper, af udenrigsministerielle og diplomatiske Vattæpper, som er stablet ovenpaa. For at minde igen om det franske Ord: der er noget dør som en Em, der ligger og driver i Luften. Og hvad er da denne Em, der altid er som en sød Røg i de Danskes Næser? Det er Skandinavisme. Saa snart der er Tale om Skandinavisme, saa kommer den gamle Drøm til vor Lænestol, og saa bliver Hjerterne rørt. Derfor er det da ogsaa, at vi for vort Vedkommende er gaaet med. Det er jo saaledes, at man i internationale Forhold skal vise Høflighed — og der er her først og fremmest egentlig kun Tale om en vis Høflighedsakt —, i Forholdet mellem de nordiske Lande skal man oven i Købet vise Hjertelighed. Det er for mig lidt tvivlsomt, om man vinder større Styrke ved, at Belgien og Holland er med. Hollands Forhold er jo meget specielle, og Belgien er i Henseende til økonomisk Struktur et fra vort vidt forskelligt Land. Men hvis *det* nu virkelig var blevet til noget, som man fra dansk Side paaskønnelsesværdigt har forsøgt, og der var kommet til at staa i Præambulen, at Formaålet, det, man havde for Øje, var at fortsætte det i Sommeren 1930 paabegyndte Samarbejde paa det handelspolitiske Omraade, saaledes at Staterne træder i Føling med hinanden, naar Opgaver af fælles Interesse foreligger, f. Eks. naar Lande udenfor de kontraherende Parters Kreds iværksætter Toldforhøjelser, som maa antages at skade de kontraherende Parters Interesser — ja, var det saaledes, var der unægtelig vundet noget, og man tør naturligvis ikke paa For-